

τὴν ἐξέχασα καὶ οὔτε μιὰ φορά, ἀκούτε, οὔτε μιὰ φορά δὲν τὴν ἄνοιξα. (Προχωρεῖ καὶ ἐναγκαλίζεται τὴν Μαργαρίταν). "ὦ, παιδί μου, ἐσὺ ἐμαρμάρωσες... Τὰ χέρια σου εἶναι παγωμένα. Κύτταξέ με, κύτταξέ με μέσα στὰ μάτια. "Ἔτσι. Δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ σοῦ πῶ ψέμματα. "Ἄν ἡ Μοῖρα τὰ ἔφερε ἔτσι τὰ πράγματα, ἐγὼ πρῶτος θὰ σὲ ἄφηνα νὰ φύγῃς καὶ θάπαιρνα κ' ἐγὼ τὰ μάτια μου, ἀφοῦ καὶ χωρὶς νὰ θέλω θὰ ἦμουν ἐγκληματίας... "Ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶναι ὅπως σοῦ τὰ λέω. "ὦ, παιδί μου, ἀγαπημένο μου παιδί, πόσο θὰ υπέφερες... (τῆς φιλεῖ τὰ χέρια).

Μαργ. Ἀλήθεια, υπέφερα πολὺ... Ἀλλὰ σὲ πιστεύω. Συγχώρεσέ με, μαννοῦλα μου. Συγχώρεσέ με καὶ σὺ, Μιλτιάδη...

Μιλτ. Νὰ σὲ συγχωρήσω; Γιατί; Τί μοῦ ἔκαμες; Ἐσὺ υπέφερες τόσο.

Θεῖος. Ὑπέφερε, βέβαια. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ... Ἐπιμωρήθηκε γιὰ τὴν περιέργειά της.

Μιλτ. (Τὴν φιλεῖ). Ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ... Στήλη ἄλατος. Στήλη πόνου καὶ θλίψεως.

Ἰπτηρ. (εἰσερχόμενος). Κύριε τὸ ἀμάξι εἶναι ἑτοιμο...

[Α ὕ λ α ί α]

(1914)

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΓΛΕΝΤΖΕΣ

ΠΗΓΑΙΝΕΙ σὲ γλέντι. Τὸ σχεδιάζει ὅλη τὴ βδομάδα. Πάει νὰ τὸ ῥίξῃ λίγο ἔξω μὲ τοὺς βλάμηδες καὶ ἀδρεφοποιούς του, νὰ ξεσκάσῃ, νὰ ξεμουδιάσῃ, νὰ χωρατέψῃ, νὰ τραγουδήσῃ, νὰ πᾶν' τὰ φαρμάκια κάτω. Παίρνει λοιπὸν τὸ καλάθι μὲ τοὺς κεφτέδες καὶ τὴ σκορδαλιά, τὴ χιλιάρικη, τὴν κιθάρα καί... μιὰ κάμα ἢ τὸ ρεβόλβερ στὴ μέση — γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό: «Ποιὸς ξέρει τί σοῦ λαχαίνει, ῥέ βλάμη! Ἀθρῶποι εἴμαστε!»

Ἡ παρέα ἦλθε στὸ κέφι. Ἡ νταμιτσάνα πάει κ' ἔρχεται. Τὸ γλέντι κορώνει. Τὰ πρό-

σωπα ἀνάβουν. Οἱ λαιμοὶ τεντώνονται καὶ ὁ ἀμανὲς βρυχᾶται μέχρι ξελαρυγγίσματος, ὦωχ! ἀμὰν κι' ἄς φρέξη!

— Ἐβίβα, ῥὲ παιδιά! Πάντα μὲ τὸ καλό, ἔτσι, χαρούμενοι κι' ἀγαπημένοι! Ἀμήν!

Ἐξαφνα ὁ διάολος βάζει τὴν οὐρά του. Ἐνας πειρακτικὸς λόγος πέφτει σὰν βόμβα στὴ μέση. Ἡ κιθάρα βουβαίνεται. Τὸ γλέντι κόβεται στὰ μισά. «Ἐνεκα τὸ φιλότιμο!» Πιάτα, ποτήρια, μπουκάλια ἐκσφενδονίζονται ἀναμεταξὺ τῶν βλάμηδων. Στὰ ὕστερα ἀστράφτει καὶ ἡ κάμα. Ἡ παρέα ἔγινε μαλλιά κοιβάρια.

Καὶ ὁ ἀθάνατος ῥωμηδὸς γλεντσές, ποῦ ξεκίνησε νὰ ξεσκάσει,

ἀντὶ νὰ γυρίσει σπίτι του, τὸν πηγαίνουν στὸ νοσοκομεῖο ἢ στὴ φυλακὴ. — «Ἀθρῶποι εἴμαστε! Ποιὸς ξέρει τί σοῦ λαχάινει!»

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΠΑΛΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἡ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ

ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ, μὲ θωρεῖ καὶ πάει...
καὶ δὲν καλησπερίζει!
Μιὰν ἄλλη, μ' εἶπαν, ἀγαπάει
κ' ἐμὲ — δὲν με γνωρίζει!

Χαρά στην ποῦ τὸν καρτερεῖ!
κι' ὅποια τὸν καμαρώσει
νὰ μὴν τὸ κλάψη μιὰ φορὰ,
νὰ μὴν τὸ μετανοίωσι!

Ἄλλοτε χάρηκα κ' ἐγὼ!
Καλά!.. δὲν τοὺς ζηλεύω!..
Τώρα τὸ νοῦ μου κνηγῶ
καὶ δὲν τὸν συμμαζεῦω.

Κι' ἂν πῆγε κείνος στὸ καλό,
κι' ἂν μ' ἔχει λησμονήσει,
τὸν Πλάστη ἐγὼ παρακαλῶ
νὰ τοῦ τὸ συγχωρήσει.

Ἄμοιρη κόρη καὶ φτωχὴ,
πῶς νὰ τοῦ γίνω ταῖρι;
Μιὰ ἄλλη τὸν ἔκαμ' εὐτυχὴ
μ' ἓνα γεμάτο χέρι!

Ἦνό μόνον μιὰ καρδιά πιστὴ
εἶχα νὰ τοῦ χαρίσω...
Τώρα, ῥαγίσθηκε κι' αὐτὴ
πάρ' μου την, Πλάστη, πίσω.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ